

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Mateusz Patelczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – A. D.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 09 czerwca 2014 roku, 11 czerwca 2014 roku, 13 sierpnia 2014 roku, 01 grudnia 2014 roku, 09 marca 2015 roku, 05 października 2015 roku, 02 grudnia 2015 roku, 27 stycznia 2016 roku, 29 marca 2016 roku, 05 sierpnia 2016 roku

na skutek aktu oskarżenia wniesionego w sprawie Ds. 1934/13 przeciwko:

P. K. (K.), syna J. i G. z domu L., urodzonego (...) w G.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 3 maja 2013 roku w miejscowości S. Huta na ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, rzucając kamieniami i pałkami drewnianymi w budynek mieszkalny znajdujący się na posesji oraz zaparkowany na posesji samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez wybicie szyb w dwóch oknach naruszenie konstrukcji plastikowych ościeżnic obu okien budynku mieszkalnego na łączną sumę start 2000 złotych na szkodę J. K. (1) i A. K. (1) oraz dokonał uszkodzenia mienia poprzez wybicie szyb w podwójnym oknie oraz naruszenie plastikowych ościeżnic okna budynku mieszkalnego i wybicie szyby w oknie piwnicznym budynku mieszkalnego na łączną sumę strat nie mniejszą niż 300 złotych na szkodę J. P. oraz dokonał uszkodzenia mienia poprzez wybicie szyby przedniej, szyby tylnej i trzech bocznych szyb z prawnej strony w pojeździe marki O. (...) nr rej (...) na łączną sumę strat 1500 złotych na szkodę J. K. (2) i A. K. (2), tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.,

P. J., synowi S. i G. z domu L., urodzonemu w dniu (...) w G.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 3 maja 2013 roku w miejscowości S. Huta na ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, rzucając kamieniami i pałkami drewnianymi w budynek mieszkalny znajdujący się na posesji oraz zaparkowany na posesji samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez wybicie szyb w dwóch oknach naruszenie konstrukcji plastikowych ościeżnic obu okien budynku mieszkalnego na łączną sumę start 2000 złotych na szkodę J. K. (1) i A. K. (1) oraz dokonał uszkodzenia mienia poprzez wybicie szyb w podwójnym oknie oraz naruszenie plastikowych ościeżnic okna budynku mieszkalnego i wybicie szyby w oknie piwnicznym budynku mieszkalnego na łączną sumę strat nie mniejszą niż 300 złotych na szkodę J. P. oraz dokonał uszkodzenia mienia poprzez wybicie szyby przedniej, szyby tylnej i trzech bocznych szyb z prawnej strony w pojeździe marki O. (...) nr rej (...) na łączną sumę strat 1500 złotych na szkodę J. K. (2) i A. K. (2), tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.,

i na skutek aktu oskarżenia wniesionego w sprawie Ds. 2317/13 przeciwko:

P. J., synowi S. i G. z domu L., urodzonemu w dniu (...) w G.

oskarżonemu o to, że:

I. w dniu 24 sierpnia 2013 roku w miejscowości K. przy użyciu narzędzia w postaci siekiery dokonał uszkodzenia pojazdu marki B. nr rej. (...) poprzez rozbicie przedniej szyby pojazdu, rozbicie dwóch bocznych szyb z przodu pojazdu, porąbanie drzwi do strony kierowcy oraz dolnej listy w pojeździe, porysowanie przednich i tylnych drzwi od strony pasażerów pojazdu, porąbanie obydwu lusterek bocznych pojazdu, porąbanie pokrywy silnika pojazdu, porąbanie atrapy chłodnicy pojazdu, rozbicie czterech lamp przednich w pojeździe, porąbanie przedniego zderzaka wraz listwą górną chromowaną w pojeździe, spowodowanie pęknięcia czujnika pod pokrywą silnika pojazdu oraz porysowanie błotników bocznych pojazdu, co spowodowało łączne straty w wysokości 6550 zł na szkodę R. Ł., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.,

II. w dniu 24 sierpnia 2013 roku w miejscowości K. trzymając w ręku siekiere groził pozbawieniem życia R. Ł., co spowodowało u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę o swoje życie i zdrowie, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

I. oskarżonego **P. K. (K.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia w sprawie Ds. 1934/13, z tym jednak ustaleniem, że uszkodzenie mienia poprzez wybite szyby przedniej, szyby tylnej i trzech bocznych szyb z prawnej strony w pojeździe marki O. (...) nr rej (...) doprowadziło do powstania szkody w kwocie 2786, 20 złotych, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu za to karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20, 00 złotych (dwadzieścia złotych),

II. oskarżonego **P. J. (J.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia w sprawie Ds. 1934/13, z tym jednak ustaleniem, że uszkodzenie mienia poprzez wybite szyby przedniej, szyby tylnej i trzech bocznych szyb z prawnej strony w pojeździe marki O. (...) nr rej (...) doprowadziło do powstania szkody w kwocie 2786, 20 złotych, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 k.k. i za to skazuje go,

III. oskarżonego **P. J. (J.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia w sprawie Ds. 2317/13, z tym jednak ustaleniem, że łączne straty wyniosły 8792, 24 złotych, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 288 § 1 k.k. i za to skazuje go,

IV. ustalając, że czyny przypisane oskarżonemu **P. J. (J.)** w pkt II (drugim) i III (trzecim) wyroku stanowią ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i na mocy art. 288 § 1 k.k. oraz art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu za nie karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

V. oskarżonego **P. J. (J.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia w sprawie Ds. 2317/13, który kwalifikuje jako występki z art. 190 § 1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu za to karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

VI. na mocy art. 91 § 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu **P. J. (J.)** w pkt IV (czwartym) i V (piątym) wyroku kary ograniczenia wolności łączy i w to miejsce wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

VII. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **P. J.** do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz R. Ł. kwoty 3200, 00 złotych (trzech tysięcy dwustu złotych),

VIII. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonych **P. J. i P. K.** do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- J. P. kwoty 300, 00 złotych (trzysta złotych),

- J. K. (2) i A. K. (2) kwoty 3000, 00 złotych (trzech tysięcy złotych),

IX. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 i art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, nr 49 poz. 223) zasądza na rzecz Skarbu Państwa:

- od oskarżonego **P. J.** koszty sądowe w przypadającej na niego części w kwocie 3778, 99 złotych (trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt osiem złotych i 99/100), w tym kwotę 120, 00 złotych (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty.

- od oskarżonego **P. K.** koszty sądowe w przypadającej na niego części w kwocie 2063, 50 (dwa tysiące sześćdziesiąt trzy złote i 50/100), w tym kwotę 200, 00 złotych (dwieście złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W latach 2011-2013 M. T. i P. J. pozostawali w nieformalnym związku partnerskim. Na początku 2013 roku M. T. zdecydowała o zakończeniu tego związku, zaś w późniejszym okresie, począwszy od marca, zaczęła spotykać się z K. K..

dowody: zeznania świadka R. Ł. k. 4-4v, k. 36-37 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 78, k. 344v-345 akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka K. K. k. 9, k. 346 akt sprawy X K 1408/13

W nocy 3 maja 2013 roku około godziny 00:30 G. J. zgłosiła na Policję fakt, iż nieznanymi sprawcami rozbili szybę w zajmowanym przez nią lokalu mieszkalnym. Około godziny 01:30 P. J. i P. K. udali się do miejscowości S. Huta, na ul. (...), gdzie zamieszkiwał wraz ze swoimi rodzicami K. K.. Będąc już na miejscu P. J. i P. K., działając wspólnie i w porozumieniu, rzucali kamieniami i drewnianymi pałkami w budynek mieszkalny znajdujący się na posesji oraz zaparkowany na posesji samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...), stanowiące własność J. K. (2) i A. K. (2). W ten sposób dokonali wybicia szyb w dwóch oknach oraz naruszenia konstrukcji plastikowych ościeżnic obu okien budynku mieszkalnego na łączną sumę strat 2.000 złotych na szkodę J. K. (1) i A. K. (1), a także wybili szyby w podwójnym oknie, naruszyli plastikowe ościeżnice okna budynku mieszkalnego i wybili szybę w oknie piwnicznym budynku mieszkalnego na łączną sumę strat nie mniejszą niż 300 złotych, na szkodę J. P., P. J. i P. K. uderzając kamieniami i drewnianymi pałkami wybili również szybę przednią, szybę tylną i trzy boczne szyby z prawnej strony w pojeździe marki O. (...) nr rej (...), co doprowadziło do powstania szkody w kwocie 2786,20 złotych. P. J. i P. K. używali również w tym samym czasie słów powszechnie uznawanych za obelżywe wykrzykując je pod adresem K. K..

dowody: zeznania świadka A. K. (2) k. 3-3v, k. 115-116, k. 344 akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka J. K. (2) k. 45-46, k. 79-80, k. 113-114, k. 343-343v akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka J. P. k. 5, k. 43v, k. 199, k. 344v akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka A. Ł. k. 81, k. 345v akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka K. K. k. 9, k. 346 akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka R. Z. k. 47-49, k. 347v-348 akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka J. S. k. 57-58, k. 73, k. 521-522 akt sprawy X K 1408/13; opinie biegłego rzeczoznawcy k. 470-490, k. 572v-573 akt sprawy X K 1408/13; opinia biegłego z zakresu genetyki sądowej k. 253-259 akt sprawy X K 1408/13; protokół oględzin miejsca k. 11-12 akt sprawy X K 1408/13; kserokopia notatnika służbowego k. 103-112 akt sprawy X K 1408/13; dokumentacja dotycząca pojazdu marki O. (...) k. 419-423 akt sprawy X K 1408/13

R. Ł. był właścicielem samochodu osobowego pojazdu marki B. nr rej. (...) i kolegą K. K.. W dniu 24 sierpnia 2013 roku około godziny 21:00 wyjechał swoim pojazdem z posesji mieszczącej się w K.. Po przejechaniu ok. 50 metrów, zatrzymał się na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...), aby ustąpić pierwszeństwa przejazdu innemu pojazdowi. Po chwili z samochodu tego wysiadły trzy osoby, w tym P. J., który trzymając w ręku siekiere, zaczął się zbliżać do auta R. Ł.. Ten z

kolei, widząc co się dzieje, wysiadł z samochodu i oddalił się nieco od niego. Tymczasem P. J. używając siekiery dokonał rozbicia przedniej szyby pojazdu, rozbicia dwóch bocznych szyb z przodu pojazdu, porąbania drzwi od strony kierowcy oraz dolnej listwy w pojeździe, porysowania przednich i tylnych drzwi od strony pasażerów pojazdu, porąbania obydwu lusterek bocznych pojazdu, porąbania pokrywy silnika pojazdu, porąbania atrapy chłodnicy pojazdu, rozbicia czterech lamp przednich w pojeździe, porąbania przedniego zderzaka wraz listwą górną chromowaną w pojeździe, spowodowania pęknięcia czujnika pod pokrywą silnika pojazdu oraz porysowania błotników bocznych pojazdu, co spowodowało łączne straty w wysokości 8792,24 złotych na szkodę R. Ł.. W pewnym momencie P. J. trzymając siekiere w ręce, ruszył w kierunku R. Ł. i krzyczał, że go zabije. Gdy znajdował się w niewielkiej odległości od R. Ł., zamachnął się na niego siekierą, potknął się i przewrócił. R. Ł. obawiając się o swoje zdrowie i życie na skutek wypowiedzianych przez P. J. gróźb odskoczył oraz uciekł do pobliskiego domu. Tymczasem P. J. wrócił do uszkodzania pojazdu R. Ł., uderzając tym razem w niego rękami.

dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. J. k. 81-82 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 142-143, k. 342-342v akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka R. Ł. k. 4-4v, k. 36-37 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 78, k. 344v-345 akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka K. L. k. 105-106 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 346v-347 akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka Ł. B. k. 107-108 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 347-347v akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka Ł. K. k. 6-7 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 350v-351 akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka D. K. k. 8-9 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 351-351v akt sprawy X K 1408/13; zeznania świadka N. L. k. 54-55 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 351v-352 akt sprawy X K 1408/13; opinie biegłego rzeczoznawcy k. 470-490, k. 572v-573 akt sprawy X K 1408/13; opinia biegłego z zakresu genetyki sądowej k. 142-149 akt sprawy X K 59/14; protokół oględzin miejsca wraz z załącznikiem k. 12-13, k. 115 akt sprawy X K 59/14; protokół oględzin rzeczy k. 150 akt sprawy X K 59/14; dokumentacja dotycząca pojazdu marki B. k. 425 akt sprawy X K 1408/13

P. J. był dwukrotnie karany sędownie. Posiada wykształcenie podstawowe, pracuje dorywczo z dochodem ok. 1.500 zł miesięcznie. Jest kawalerem, ojcem jednego dziecka, które pozostaje na jego utrzymaniu. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

dowody: dane osobopoznawcze k. 140 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 201 akt sprawy X K 1408/13; dane o karalności k. 602-604 akt sprawy X K 1408-13; dane z wyjaśnień oskarżonego k. 341-341v akt sprawy X K 1408-13

P. K. nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego. Posiada wykształcenie podstawowe, pracuje dorywczo z dochodem ok. 1.500 zł miesięcznie. Jest bezdzietnym kawalerem. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

dowody: dane osobopoznawcze k. 200 akt sprawy X K 1408/13; dane o karalności k. 601 akt sprawy X K 1408-13; dane z wyjaśnień oskarżonego k. 341v akt sprawy X K 1408-13

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w sprawie Ds. 2317/13 w charakterze podejrzanego P. J. przyznał się do popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k. na szkodę R. Ł. i nie przyznał się do popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. oraz odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w sprawie Ds. 1934/13 P. J. nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu z art. 288 § 1 k.k. i wyjaśnił, że nic nie wie na temat samochodu i szyb.

Na rozprawie w dniu 09 czerwca 2014 roku P. J. przyznał się do popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k. na szkodę R. Ł. i nie przyznał się do popełnienia dwóch pozostałych zarzuconych mu czynów. Odmówił składania wyjaśnień co do postawionych mu zarzutów, poza czynem z art. 288 § 1 k.k. na szkodę J. K. (2), A. K. (2) i J. P.. W tym zakresie podnosił, że w ogóle nie było go na miejscu zdarzenia.

vide: wyjaśnienia oskarżonego P. J. k. 81-82 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 142-143, k. 342-342v akt sprawy X K 1408/13

Przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu.

Na rozprawie w dniu 09 czerwca 2014 roku P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia.

vide: wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 81-82 akt sprawy X K 59/14 oraz k. 142-143, k. 342-342v akt sprawy X K 1408/13

Sąd zważył, co następuje:

Całokształt ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego, oceniany z uwzględnieniem zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, doprowadził do wniosku, że w ustalonym stanie faktycznym, przypisanie P. K. oraz P. J. sprawstwa zarzucanych im czynów, przy niewielkich modyfikacjach ich opisów, było w pełni zasadne.

W odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonym w sprawie Ds. 1934/13, ustaleń faktycznych dokonał Sąd w znacznej mierze w oparciu o zeznania J. i A. K. (2). Pokrzywdzeni nie wykazywali bowiem w toku całego postępowania tendencji do nadmiernego, bezpodstawnego obciążania oskarżonych. J. i A. K. (3) składali konsekwentne i zasadniczo spójne zeznania, w których opisywali wydarzenia mające miejsce w nocy 3 maja 2013 roku na ich posesji. Świadkowie obserwowali je początkowo z okna swojego mieszkania, a następnie wyszli na zewnątrz. Pokrzywdzeni zgodnie rozpoznali jako jednego ze sprawców P. J., zaś A. K. (2) nie miał również wątpliwości co do tego, że drugim ze sprawców był P. K.. Pokrzywdzeni logicznie potrafili wyklarować skąd ich pewność w tym zakresie, zaś depozycje świadków co do ich możliwości obserwacyjnych związanych z miejscem zdarzenia, a także jego oświetleniem, nie budziły wątpliwości Sądu. W odniesieniu natomiast do wartości strat spowodowanych działaniem oskarżonych, zakres szkód powstałych w mieniu pokrzywdzonych, został przez nich rzetelnie opisany. Ponadto w odniesieniu do samochodu marki O. (...) wycenę strat Sąd poddał obiektywnej weryfikacji poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Biegły natomiast w szczegółowej i wyczerpującej opinii wskazał, że poniesione przez pokrzywdzonych w tym zakresie szkody były nawet wyższe, niż sami podali, co jest kolejnym argumentem wskazującym na to, że zarówno A. K. (2), jak i J. K. (2) nie mieli na celu składając zeznania, obciążać oskarżonych ponad miarę. Oczywistym jest przy tym, że pokrzywdzeni, nie będący specjalistami w tej dziedzinie, nie musieli precyzyjnie podać wartości uszkodzeń pojazdu. Okoliczność ta, w żaden sposób nie może zatem wpłynąć na procesową ocenę wiarygodności ich depozycji.

Podobnie ocenił Sąd zeznania J. P. z tą różnicą, że w przypadku tego pokrzywdzonego, nie był on bezpośrednim świadkiem wydarzeń, które doprowadziły do powstania strat po jego stronie. Rzeczowo opisywał jednak J. P. okoliczności w jakich dowiedział się o powstałej po jego stronie szkodzie. Jednocześnie nie budziły wątpliwości konsekwentne w toku całego postępowania depozycje świadka, zgodnie z którymi doszło do uszkodzenia mienia na jego szkodę w postaci szyb w podwójnym oknie oraz ościeżnic okna budynku mieszkalnego i szyby w oknie piwnicznym budynku mieszkalnego. Zakres tych uszkodzeń, oceniany w kontekście zasad logicznego rozumowania, a także zeznań J. i A. K. (2), nie budził wątpliwości Sądu.

W odniesieniu do czynów zarzucanych P. J. aktem oskarżenia wniesionym w sprawie Ds. 2317/13, Sąd ustaleń faktycznych dokonał w znacznej mierze w oparciu o relacje R. Ł.. Przede wszystkim należy mieć w tym zakresie na uwadze, iż pokrzywdzony był bezpośrednim świadkiem wydarzeń, które doprowadziły do poważnych uszkodzeń jego pojazdu. W toku całego postępowania, nawet na rozprawie głównej, po upływie znacznego przecięż okresu, R. Ł. potrafił w sposób rzeczowy opisać zaistniałe 24 sierpnia 2013 roku wydarzenia, a jego depozycje w odniesieniu do wskazanych okoliczności były w zasadniczym zakresie w pełni konsekwentne. Zważyć jednocześnie należy, iż postępowanie w niniejszej sprawie toczyło się we wskazanym zakresie jedynie przeciwko P. J., zatem Sąd w przyjętych ustaleniach faktycznych koncentrował się, co zrozumiale, na precyzyjnym odtworzeniu działań podejmowanych przez oskarżonego. Nie budzi przy tym w ocenie Sądu wątpliwości, zwłaszcza w świetle wewnątrznie spójnych zeznań R. Ł., iż z pojazdu, który w inkryminowanym czasie zajeżdżał drogę pokrzywdzonemu wysiadło również dwóch innych, oprócz P. J., mężczyzn. Okoliczność, iż w toku postępowania w sprawie oskarżyciel publiczny nie przedstawił materiału dowodowego na tyle jednoznacznego, aby możliwym było w tym zakresie postawienie komukolwiek zarzutów, nie ma większego znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego P. J.. Zwłaszcza jeżeli wziąć pod uwagę, iż oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 288 § 1 k.k. na szkodę R. Ł., co koresponduje z zeznaniami pokrzywdzonego, a te z kolei znajdują potwierdzenie w relacjach K. L., Ł. B. i Ł. K..

W zasadniczym zakresie również zeznania R. Ł. dotyczące rozmiaru uszkodzeń powstałych w jego pojeździe, a także kosztów ich naprawy, zasługiwały w ocenie Sądu na wiarę. Zostały one zobiektywizowane w drodze dopuszczanej przez Sąd w toku postępowania opinii biegłego, którego wyliczenie co symptomatyczne, wykazało wyższy koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego niż wskazywał sam pokrzywdzony. W odniesieniu natomiast do drugiego z zarzuconych oskarżonemu aktem oskarżenia wniesionym w sprawie Ds. 2317/13 czynów, depozycje R. Ł. również były wewnętrznie spójne, konsekwentne w toku postępowania. Pokrzywdzony był w stanie przytoczyć konkretne słowa jakimi zwracał się do niego oskarżony oraz to, jak się w tym czasie zachowywał. Logicznie w świetle ustalonych okoliczności opisywał także R. Ł. towarzyszące mu w związku z powyższym poczucie zagrożenia, do którego miał w ocenie Sądu pełne podstawy (o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia).

Stosunkowo niewielkie znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie miały zeznania A. Ł., który potwierdził jedynie w odniesieniu do zarzutu postawionego P. J. i P. K., że widział oskarżonych na miejscu zdarzenia w porze nocnej, gdy doszło do wybicia szyb w mieszkaniu i samochodzie A. i J. K. (2). Okoliczność powyższa w kontekście relacji pokrzywdzonych nie budziła wątpliwości Sądu.

Podobnie bezpośrednim świadkiem uszkodzania przez oskarżonych pojazdu pokrzywdzonych był K. K., który w tym zakresie relacjonował niesprzecznie w toku postępowania. Na uwagę zasługuje fakt, iż świadek jednoznacznie rozdzielał fragment zdarzenia, którego nie był bezpośrednim świadkiem (tłuczenie szyb w mieszkaniu), od fragmentu, którego był naocznym obserwatorem (tłuczenie szyb w samochodzie). Dokonane przez K. K. rozpoznanie oskarżonych na miejscu zdarzenia jako sprawców, mając na uwadze tworzące logiczną całość zeznania A. i J. K. (2) oraz A. Ł., zasługiwało w pełni na wiarę.

Sprawstwo oskarżonego P. J. w zakresie czynów zarzuconych mu w sprawie Ds. 2317/13 znajduje uzasadnienie jeżeli wziąć również pod uwagę zeznania K. L., Ł. B., D. K., N. L. i Ł. K.. We wzajemnie uzupełniających się depozycjach rzeczowo opisali oni wydarzenia, których byli bezpośrednimi świadkami, a w których brał udział oskarżony oraz pokrzywdzony – R. Ł.. Świadczyli w stanie chronologicznie opisać działania podejmowane przez P. J. i nie mieli wątpliwości co do jego tożsamości. Ponadto zeznania K. L., Ł. B., D. K., N. L. i Ł. K. korespondują ze sobą wzajemnie, a także z depozycjami pokrzywdzonego R. Ł.. Jednocześnie Sąd nie dostrzegł w relacjach świadków tendencji do nadmiernego, bezpodstawnego obciążania oskarżonego i poczynił na ich podstawie ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Stosunkowo niewielkie znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie posiadały zeznania funkcjonariuszy Policji – R. Z. i J. S.. Odnosiły się one do interwencji podjętych w nocy 3 maja 2013 roku i dotyczących czynu zarzuconego P. J. i P. K.. Podnoszona przez świadków w tym zakresie okoliczność, iż pokrzywdzony A. K. (2) i jego syn K. K. po przybyciu na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy Policji nie podali danych konkretnych osób, które miały dopuścić się wybicia szyb, nie mogła wpłynąć na przyjęcie sprawstwa oskarżonych we wskazanym zakresie. Naturalnym jest bowiem, iż sytuacja, w której w miejscu zamieszkania w godzinach nocnych zostają wybite szyby w oknach, a także uszkodzony zostaje zaparkowany nieopodal pojazd, musi budzić obawę i powodować stres u domowników. To z kolei mogło niewątpliwie wpłynąć na spontaniczne wypowiedzi świadków, nie mające przecież procesowego charakteru. Powyższe odczytywać należy przede wszystkim w świetle tworzących spójną i logiczną całość depozycji J. i A. K. (2) oraz korelujących z nimi wskazań K. K.. Podobnie ocenił Sąd zresztą zeznania F. T., który odnosił się jedynie do sporządzonej na okoliczność rozmowy z pokrzywdzonym A. K. (2) notatki urzędowej dotyczącej wydarzeń mających miejsce w godzinach nocnych 3 maja 2013 roku. Sama treść notatki nie budziła wątpliwości, jednocześnie z uwagi na obowiązujący w tym zakresie zakaz procesowy, nie stanowiła on podstawy ustaleń faktycznych w sprawie.

Nie zostały uwzględnione przy rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie zeznania K. M.. W pierwszej kolejności podnieść należy, iż przy wyczerpaniu inicjatywy dowodowej w toku niniejszego postępowania nie sposób jednoznacznie zweryfikować wiarygodności twierdzeń K. M. dotyczących spędzenia przez nią czasu z oskarżonymi w nocy 3 maja 2013 roku. Jakkolwiek budzi daleko idące wątpliwości okoliczność, iż świadek podnosiła, że pamięta dokładnie wydarzenia mające miejsce ponad dwa i pół roku przed składaniem zeznań, to równocześnie nie sposób

tę z całą pewnością wykluczyć. Należy przy tym mieć na uwadze, iż świadek jest znajomą oskarżonych i jak sama potwierdziła, podali ją oni na świadka w sprawie, „że z nią spędzali czas”. Jednocześnie biorąc pod uwagę treść zeznań K. M. należy z całą mocą podkreślić, że nawet gdyby przyjąć, iż jej depozycje polegają na prawdzie, to w żaden sposób nie wykluczają one sprawstwa oskarżonych. Z dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, bowiem, że w nocy 3 maja 2013 roku około godziny 00:30 G. J. zgłosiła na Policję fakt, iż nieznanymi sprawcami rozbili szybę w zajmowanym przez nią lokalu mieszkalnym. Natomiast P. J. i P. K. udać się mieli do miejscowości S. Huta, na ul. (...), gdzie zamieszkiwał wraz ze swoimi rodzicami K. K., około godziny 01:30. Relacje K. M. w żaden sposób nie wykluczają zatem, wbrew odmiennemu zamierzeniu oskarżonych, sprawstwa P. J. i P. K.. Co więcej, treść zeznań pokrzywdzonych i opinii biegłego z zakresu genetyki jednoznacznie potwierdzają fakt, że to oskarżeni dokonali zarzucanego im czynu – bez względu na to, czy wcześniej odwieźli świadka do domu czy też nie.

Zeznania M. F., który był jedynie świadkiem ze słyszenia zdarzenia z dnia 24 sierpnia 2013 roku, nie mogły mieć znaczenia dla rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie. Podobnie znaczenia w tym zakresie nie miały relacje K. C., J. C., B. C., K. Ż. i T. C., którzy nie posiadali wiedzy co do inkryminowanych wydarzeń, a słuchani byli jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego w sprawie z uwagi na podejmowane próby ustalenia pozostałych osób, które mogły być zamieszane w uszkodzenie pojazdu R. Ł..

Z uwagi na treść zarzutu postawionego P. K., nie mogły również mieć znaczenia dla rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie zeznania E. S., T. S., H. L. i M. L., którzy to świadkowie relacjonowali w odniesieniu do alibi oskarżonego na czas obejmujący dzień zarzucanego P. J. czynu popełnionego na szkodę R. Ł.. Skoro P. K. w tymże zakresie zarzutu nie postawiono, relacje E. S., T. S., H. L. i M. L., niezależnie od ich procesowej oceny, nie mogły mieć wpływu na dokonanie ustaleń istotnych w sprawie.

K. J. i G. J. jako odpowiednio - siostra oskarżonych i matka oskarżonych, skorzystała z przysługującego jej uprawnienia do odmowy składania zeznań (vide oświadczenia w toku rozprawy k. 522, k. 582v). Sąd dokonując zatem rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie, nie mógł oprzeć się na zeznaniach złożonych przez świadków na etapie postępowania przygotowawczego, gdyż zobligowany był do pominięcia ich w trakcie rozpoznawania sprawy. Świadek, który skorzysta z prawa odmowy zeznań, przestaje bowiem w ogóle w sprawie istnieć jako osobowe źródło dowodowe (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 listopada 2011 r., II Aka 220/11, KZS 2011/12/36).

Za w pełni miarodajny materiał dowodowy uznał Sąd opinie biegłego rzeczoznawcy sporządzone na etapie postępowania sądowego w sprawie, a odnoszące się do określenia wysokości strat powstałych w pojazdach marki B. o nr rej. (...) oraz marki O. (...) o nr rej. (...). Pisemne opinie zostały sporządzone przez biegłego rzetelnie, z przyjęciem uzasadnionych stanem faktycznym sprawy założeń oraz z wykorzystaniem specjalistycznego oprogramowania. Wnioski opinii dotyczące wysokości strat, ustalone zostały w ocenie Sądu w pełni zasadnie, zaś ich wysokość nie budzi wątpliwości. Nie można bowiem w ocenie Sądu narzucać pokrzywdzonym sposobu naprawienia powstałej po ich stronie szkody i możliwym jest w tym zakresie przywrócenie pojazdów do ich stanu poprzedniego, co właśnie uwzględnił biegły. Również ustna uzupełniająca opinia biegłego w toku rozprawy głównej, jest w ocenie Sądu w pełni przekonująca. Biegły podtrzymał w niej wnioski wskazane w opiniach pisemnych, które dodatkowo uzasadnił, jednocześnie wskazując (w pełni logicznie zdaniem Sądu), iż naprawa pojazdów na częściach używanych jest co do zasady niezgodna z technologią oraz z całą pewnością tego typu działanie nie przywraca stanu pojazdu do tego, sprzed szkody. Zarówno argumentacja przedstawiona przez rzeczoznawcę, jak i metodologia zastosowana przez niego przy sporządzaniu opinii w sprawie, nie budziły wątpliwości Sądu. Biegły jako fachowiec w przedmiotowej dziedzinie, dysponujący wiedzą specjalną sporządził rzeczowe opinie, które stanowiły dla Sądu podstawę ustaleń faktycznych w odniesieniu do faktycznych wysokości szkód poniesionych przez pokrzywdzonych i skutkowało dokonaniem w tym zakresie stosownych modyfikacji opisów czynów w punktach pierwszym, drugim i trzecim wyroku.

W kontekście pierwszego zarzutu postawionego P. J. w sprawie Ds. 2317/13, istotny materiał dowodowy stanowi opinia biegłego z zakresu genetyki sądowej. Z jej wniosku wynika bowiem, iż ślad biologiczny zabezpieczony podczas oględzin uszkodzonego pojazdu marki B. pochodzi od osoby płci męskiej i jest zgodny z profilem P. J., co z bardzo wysokim prawdopodobieństwem wskazuje na pochodzenie tegoż śladu od jego osoby. Wartość dowodu oceniono przy

tym na „ekstremalnie mocną”, co przy uwzględnieniu materiału dowodowego o charakterze osobowym, zwłaszcza zeznań pokrzywdzonego oraz świadków K. L., Ł. B., D. K., N. L. i Ł. K., czyniło w ocenie Sądu przypisanie oskarżonemu rzeczoności występku w pełni zasadnym. Na podobnej zasadzie ocenić należało sporządzoną w sprawie Ds. 1934/13 opinię biegłego z zakresu genetyki sądowej, która z kolei potwierdziła, że na jednym z zabezpieczonych podczas oględzin miejsca zdarzenia kawałku drewna znajduje się DNA P. K., co stanowi w ocenie Sądu materiał dowodowy jednoznacznie obciążający oskarżonego oraz spójny w swoich wnioskach z relacjami pokrzywdzonych co do osób sprawców.

Rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie dokonał Sąd również w oparciu o ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k. bez odczytywania i zaliczone w poczet materiału dowodowego w całości dokumenty z akt niniejszej sprawy oraz z akt sprawy X K 59/14, do których należą: dane osobopoznawcze oskarżonych, dane o karalności oskarżonych, protokoły oględzin, kserokopia notatnika służbowego, dokumentacja dotycząca pojazdu marki O. (...), dokumentacja dotycząca pojazdu marki B.. Brak jest bowiem w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią wniosków z opinii oraz zeznań świadków w zakresie w jakim zostały one uznane za wiarygodne, Sąd uznał, iż brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

W świetle tak ukształtowanego i ocenionego całokształtu materiału dowodowego, Sąd jako niewiarygodne ocenił wyjaśnienia P. K.. Przede wszystkim oskarżony w toku całego postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do winy. Oświadczenia te, w świetle korespondującego ze sobą i tworzącego logiczną całość materiału dowodowego, ostać się jednak nie mogą. Przeczą im bowiem wprost nie tylko zeznania pokrzywdzonych A. i J. K. (2), ale również wspierający je oraz wzmacniający ich moc dowodową materiał dowodowy w postaci depozycji K. K. i A. Ł., a także opinia biegłego z zakresu genetyki sądowej, która potwierdziła, że na jednym z zabezpieczonych podczas oględzin miejsca zdarzenia kawałku drewna znajduje się DNA P. K., co stanowi w ocenie Sądu materiał dowodowy jednoznacznie obciążający oskarżonego. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie jakoby zabezpieczone na miejscu zdarzenia drewniane elementy pochodziły z kradzieży dokonanej na szkodę P. J. jawią się jako zupełnie dowolne i nie znalazły potwierdzenia w ujawnionej dokumentacji. Tym samym wyjaśnienia oskarżonego P. K. sprowadzające się w gruncie rzeczy do kwestionowania w ogóle jego obecności w inkryminowanym czasie na miejscu zdarzenia, nie mogły zostać uznane za wiarygodne jako sprzeczne ze wskazanym powyżej, spójnym materiałem dowodowym. W zakresie natomiast kwestionowanej wartości pojazdu należącego do pokrzywdzonych, Sąd dokonał w pełni obiektywnych ustaleń w oparciu o wnioski opinii biegłego rzeczoznawcy, które jak już wskazano powyżej przy ocenie tegoż dowodu, nie budziły wątpliwości.

Podobnie należało w ocenie Sądu ocenić wyjaśnienia oskarżonego P. J.. W pierwszej kolejności podkreślić jednak należy w tym przypadku, iż P. J. nie miał żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie samemu przyznawać się do winy w zakresie pierwszego czynu zarzuconego mu w sprawie Ds. 2317/13. Oświadczenia procesowe oskarżonego w tym zakresie były konsekwentne w toku postępowania i brak było jakichkolwiek podstaw do ich zakwestionowania. Korespondowały one bowiem z całokształtem ujawnionego materiału dowodowego, zwłaszcza zaś zeznaniami R. Ł., Ł. K., D. K., Ł. B., K. L., N. L., a także opinią biegłego z zakresu genetyki. Wskazany powyżej osobowy materiał dowodowy, przesądził również o tym, iż odmówić należało wiary twierdzeniom P. J. jakoby nie groził on pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, gdyż przeciwny zupełnie wniosek płynie z analizy korelujących ze sobą zeznań bezpośrednich świadków zdarzenia.

W odniesieniu z kolei do czynu zarzuconego P. J. w sprawie Ds. 1934/13, wyjaśnienia oskarżonego sprowadzały się do kwestionowania w ogóle jego obecności na miejscu zdarzenia. W tym zakresie wyjaśnienia P. J. ostać się nie mogły i stanowiły w ocenie Sądu jedynie werbalną realizację przyjętej przez oskarżonego linii obrony. Podobnie jak w przypadku wyjaśnień P. K. dotyczących tego samego inkryminowanego zdarzenia podkreślić należy, iż oświadczeniom P. J. wprost (i to w sposób zdecydowany) przeczą nie tylko zeznania pokrzywdzonych A. i J. K. (2), ale również wspierający je oraz wzmacniający ich moc dowodową materiał dowodowy w postaci depozycji K. K. i A. Ł.. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie jakoby zabezpieczone na miejscu zdarzenia drewniane elementy

pochodziły z kradzieży dokonanej na jego szkodę, jak już wskazano powyżej, jawią się jako zupełnie dowolne i nie znalazły potwierdzenia w ujawnionej dokumentacji. Brak bowiem jakichkolwiek danych – dokumentów lub zeznań świadków, które potwierdzałyby wskazania oskarżonego w tym zakresie.

W punkcie pierwszym uzasadnianego wyroku Sąd uznał oskarżonego P. K. (K.) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia w sprawie Ds. 1934/13, z tym jednak ustaleniem, że uszkodzenie mienia poprzez wybite szyby przedniej, szyby tylnej i trzech bocznych szyb z prawnej strony w pojeździe marki O. (...) nr rej (...) doprowadziło do powstania szkody w kwocie 2786,20 złotych. Czyn taki zakwalifikować należało z art. 288 § 1 k.k. P. K. jako dorosła osoba, której percepcja w inkryminowanym czasie nie budziła wątpliwości, z całą pewnością zdawał sobie sprawę, iż rzucanie kamieniami i drewnianymi pałkami w okna budynku, a także szyby pojazdu, prowadziło będzie do ich uszkodzenia. Oczywistym jest, iż oskarżony zdawał sobie sprawę, że w ten sposób narusza substancję cudzego mienia, do czego w żaden sposób nie był uprawniony. Charakter podjętego działania nie pozostawia wątpliwości co do tego, iż P. K. działał w tym zakresie z premedytacją, umyślnie celując w dobra prawne pokrzywdzonych. Czyn taki należało zakwalifikować jako występki z art. 288 § 1 k.k.

Skazując oskarżonego, Sąd na mocy art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu za to karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20, 00 złotych (dwadzieścia złotych).

Orzekając we wskazanym zakresie Sąd zastosował zatem przepisy obowiązujące na dzień wyrokowania, nie zaś na moment popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu. W tym miejscu odnieść się należy do zagadnień związanych z tak zwaną konkurencją ustaw. W niniejszej sprawie sprowadzało się to do oceny, czy ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez oskarżonych przypisanych im czynów, była dla nich względniejsza od tej, która obowiązywała w czasie orzekania. Ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) treść kodeksu karnego została bowiem znowelizowana. W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż w nowym stanie prawnym priorytet kar nieizolacyjnych wynikający z art. 58 § 1 k.k. został rozszerzony, a ustawowym tego wyrazem stało się między innymi wprowadzenie do obowiązującego porządku prawnego art. 37a k.k., zgodnie z którym jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1, 2 lub 4 k.k. Tym samym brak było podstaw do zastosowania przy orzekaniu art. 4 § 1 k.k. i ustawy – Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, gdyż przepisy ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przypisanych oskarżonym czynów nie były dla nich względniejsze.

Orzekając wobec oskarżonego P. K. wskazaną powyżej karę, Sąd miał na uwadze dyrektywy jej wymiaru określone w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Czyn przypisany P. K. w punkcie pierwszym uzasadnianego wyroku zagrożony jest co do zasady karą pięciu lat pozbawienia wolności, a tym samym spełniał warunki przewidziane w art. 37 a k.k. Ponadto skoro ustawa przewidywała w związku z powyższym możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, Sąd miał na uwadze, iż winien orzec karę pozbawienia wolności

tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Tymczasem oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, Sąd doszedł do przekonania, iż był on średnio wysoki. Co prawda P. K. współdziałając z P. J., działał z pełną świadomością bezprawności swojego działania, które spowodowało szkody po stronie pokrzywdzonych, jednak równocześnie szkody te nie były bardzo znacznej wartości. Ponadto wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości, Sąd wziął pod uwagę ustabilizowany do tej pory tryb życia oskarżonego, który nie był wcześniej karany sędownie i co prawda tylko dorywczo, jednak pracuje i zarobkuje. W takich okolicznościach, w ocenie Sądu cele kary zostaną spełnione przez orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 20,00 zł. Grzywna jako realnie wykonana sankcja, będzie w ocenie Sądu właściwym środkiem wychowawczym do wzbudzenia w oskarżonym społecznie pożądanych postaw, tj. do życia z poszanowaniem prawa, a jednocześnie będzie miała korzystny wpływ w sferze prewencji generalnej. Zapłacenie grzywny w orzeczonym wymiarze, niewątpliwie leży w zakresie możliwości zarobkowych P. K., a podjęcie wysiłku dla zarobienia pieniędzy na jej uiszczenie, będzie dla niego realną i dostosowaną do wagi popełnionego czynu dolegliwością. Biorąc pod uwagę, iż oskarżony z jednej strony nie ma nikogo na utrzymaniu, zaś z drugiej osiąga stosunkowo skromne dochody z pracy dorywczej, Sąd ustalił stawkę dzienną grzywny na poziomie jedynie w niewielkim stopniu przekraczającym minimalną wartość 10,00 zł.

W punktach drugim i trzecim wyroku Sąd zawarł rozstrzygnięcia dotyczące oskarżonego P. J., którego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia w sprawie Ds. 1934/13, z tym jednak ustaleniem, że uszkodzenie mienia poprzez wybite szyby przedniej, szyby tylnej i trzech bocznych szyb z prawnej strony w pojeździe marki O. (...) nr rej (...) doprowadziło do powstania szkody w kwocie 2786, 20 złotych, co należało zakwalifikować jako występki z art. 288 § 1 k.k. i za to skazać go, a także uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia w sprawie Ds. 2317/13, z tym jednak ustaleniem, że łączne straty wyniosły 8792, 24 złotych, co należało zakwalifikować jako występki z art. 288 § 1 k.k. i za to skazać go.

W przywołanym zakresie Sąd miał na uwadze, iż działania oskarżonego godziły w mienie pokrzywdzonych, zaś P. J. z całą pewnością zdawał sobie sprawę jakie skutki będą miały czynności sprawcze przez niego podejmowane. Działając w tym zatem zakresie z pełną świadomością, oskarżony w obu przypadkach dopuścił się naruszenia substancji rzeczy na szkodę pokrzywdzonych, a Sąd dokonał jedynie zgodnie z opiniami rzeczoznawcy modyfikacji wartości powstałych w wyniku działań oskarżonego strat. Tym samym działania oskarżonego P. J. wyczerpały znamiona występków z art. 288 § 1 k.k.

W punkcie czwartym uzasadnianego wyroku Sąd ustalając, że czyny przypisane oskarżonemu P. J. w pkt II (drugim) i III (trzecim) wyroku stanowią ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i na mocy art. 288 § 1 k.k. oraz art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu za nie karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

W tym zakresie podkreślić przede wszystkim należy, iż P. J. działał w ramach ciągu przestępstw. Elementy związane z popełnieniem wskazanych występków, takie jak niespełna czteromiesięczny odstęp czasowy, tożsamość sposobu ich popełnienia, jak i bezsprzeczna identyczność nastawienia oskarżonego, przemawiały za uznaniem, iż działał on w podobny sposób, przy wykorzystaniu tej samej sposobności oraz w krótkich odstępach czasu.

Orzekając wobec oskarżonego P. J. wskazaną powyżej karę, Sąd miał na uwadze dyrektywę jej wymiaru określone w przywoływanym już wcześniej art. 53 k.k. Czyny przypisane P. J. zagrożone są co do zasady karą pięciu lat pozbawienia wolności, a tym samym spełniały warunki przewidziane w art. 37 a k.k. Ponadto skoro ustawa przewidywała w związku z powyższym możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, Sąd miał na uwadze, iż winien orzec karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Tymczasem oceniając stopnie społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, Sąd doszedł do przekonania, iż były one średnio wysokie. Co prawda P. J. działał w obu przypadkach z pełną świadomością bezprawności swoich poczynań, które spowodowały szkody po stronie pokrzywdzonych, jednak równocześnie szkody te nie były bardzo znacznej wartości. Ponadto w

przypadku czynu popełnionego na szkodę R. Ł. wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości, Sąd wziął pod uwagę konsekwentne przyznawanie się przez oskarżonego do winy. W takich okolicznościach, w ocenie Sądu cele kary zostaną spełnione przez orzeczenie kary 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Wskazać należy, iż „Kara ograniczenia wolności jest karą pośrednią pomiędzy grzywną i niewysoką karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem lub bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.” (zob. Komentarz do art. 34 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV). W ustalonych okolicznościach niniejszej sprawy, orzeczenie grzywny byłoby rozstrzygnięciem w ocenie Sądu zbyt łagodnym, zwłaszcza jeżeli wziąć pod uwagę uprzednią karalność P. J., w tym również za przestępstwo przeciwko mieniu. W ocenie Sądu orzeczonej kara ma silny akcent wychowawczy i pozwoli oskarżonemu, w pełni zrozumieć naganny i bezprawny charakter jego działań. Jako realna dolegliwość, kara ograniczenia wolności związana z koniecznością wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, winna stanowić dla P. J. bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości. Posiada ona w ocenie Sądu również doniosły walor w zakresie prewencji ogólnospołecznej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W punkcie piątym uzasadnianego wyroku Sąd uznał oskarżonego P. J. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia w sprawie Ds. 2317/13, który zakwalifikować należało jako występki z art. 190 § 1 k.k. i za to skazać oskarżonego. Sąd na mocy art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu za to karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

W tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż stosownie do wskazanego przepisu, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. W przepisie 190 § 1 k.k. chronione jest więc poczucie bezpieczeństwa jednostki. Nie jest przy tym konieczne, aby groźący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy, że treść groźby zostaje przekazana zagrożonemu. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Zdaniem Sądu, trafnie ujął to zagadnienie Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 4 lipca 2002 r. (zob. KZS 2002, z. 7-8, poz. 44) stwierdzając: „iż „Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. wystarczy wykazać, iż groźba subiektywnie (w odbiorze zagrożonego) wywołała obawę spełnienia i zweryfikować to obiektywnie (przez sąd), czy zagrożony istotnie mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać”. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela powyższy pogląd dotyczący konieczności zobiektywizowania groźby, dla możliwości przypisania sprawstwa czynu z art. 190 § 1 k.k. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż ze zrekonstruowanego stanu faktycznego wynika, że P. J. trzymając siekiere w ręce, ruszył w kierunku R. Ł. i krzyczał, że go zabije. Z żadnego ujawnionego w toku postępowania dowodu nie wynika, aby oskarżony kierując do pokrzywdzonego wskazaną groźbę, zwracał się tonem żartobliwym, czy też w jakikolwiek inny sposób sugerował, że nie ma ona poważnego, realnego charakteru. Wręcz przeciwnie - dynamiczny charakter całokształtu wydarzeń mających miejsce w dniu 24 sierpnia 2013 roku, agresywna w ich toku postawa P. J., uprzednie niszczenie mienia na szkodę pokrzywdzonego, konflikt panujący pomiędzy nimi, a także trzymanie przez oskarżonego w ręku siekiery i zbliżanie się do R. Ł. – to wszystko jednoznacznie wskazuje, że pokrzywdzony miał logiczne i racjonalne, w pełni obiektywne, podstawy do poglądu, iż niebezpieczeństwo spełnienia gróźb kierowanych do niego przez P. J., było realne. Werbalnym wyrazem powyższego była jednoznaczna w tym zakresie treść zeznań R. Ł.. Dla kwalifikacji czynu oskarżonego nie miało natomiast znaczenia, czy miał on faktyczny zamiar spełnienia wyartykułowanej wobec pokrzywdzonego groźby.

Także i w odniesieniu do tego czynu Sąd uznał za zasadne wymierzenie P. J. kary ograniczenia wolności. Okoliczności popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. przemawiają w przeważającej mierze na niekorzyść oskarżonego. Działal on w sposób agresywny i impulsywny, zbliżając się do pokrzywdzonego nie tylko artykułował groźbę, ale trzymał również w ręce siekiere. Niewątpliwie godził takim działaniem w sferę wolności od obawy R. Ł.. Jednocześnie wychodząc

poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, należy mieć na względzie uprzednią karalność oskarżonego, choć nie za przestępstwo podobne. W takich natomiast okolicznościach, kara ograniczenia wolności jako pośrednia pomiędzy grzywną (która byłaby rozstrzygnięciem z uwagi na stopień społecznej szkodliwości czynu zbyt łagodnym), a niewysoką karą pozbawienia wolności (rozstrzygnięcie zbyt w ocenie Sądu surowe), jawi się ona jako zasadna i adekwatna w okolicznościach sprawy reakcja karna. Jak już wskazano powyżej jako realna dolegliwość, kara ograniczenia wolności związana z koniecznością wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, winna stanowić dla P. J. bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości.

W punkcie szóstym uzasadnianego wyroku Sąd mając na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wymierzone oskarżonemu P. J. w czwartym i piątym wyroku kary ograniczenia wolności połączy i w to miejsce wymierzył mu karę łączną roku i trzech miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Sąd zastosował w tym przypadku zasadę asperacji, mając na względzie fakt, że przypisane oskarżonemu czyny zostały popełnione w stosunkowo bliskim odstępie czasowym, jednak jedynie częściowo w podobny sposób, jak również częściowo na szkodę tych samych podmiotów.

W punktach siódmym i ósmym wyroku Sąd zawarł rozstrzygnięcia dotyczące naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych. W ocenie Sądu kompensowanie pokrzywdzonym szkód poniesionych przestępstwem, w pełni zasadnie stanowi jeden z zasadniczych celów postępowania karnego. W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż Sąd we wskazanym zakresie, stosując jednolity stan prawny w obrębie wyroku, brał pod uwagę przepisy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku. Artykuł 46 § 1 k.k. został natomiast w sposób istotny zmodyfikowany w drodze nowelizacji. Zgodnie z obecnym jego brzmieniem, w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się.

Sąd zatem na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego P. J. do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz R. Ł. kwoty 3200,00 złotych, a także na tej samej podstawie zobowiązał oskarżonych P. J. i P. K. do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: J. P. kwoty 300,00 złotych, J. K. (2) i A. K. (2) kwoty 3000,00 złotych. Orzekając we wskazanym zakresie, Sąd miał także na uwadze przeważający w piśmiennictwie i orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym sytuacja majątkowa zobowiązanego do naprawienia szkody, nie pozostaje bez wpływu na orzeczenie we wskazanym zakresie. Oskarżeni są co prawda młodymi, zdrowymi mężczyznami, którzy pracują, jednak należało mieć na względzie, iż zatrudniani są jedynie dorywczo. Ponadto zaś P. J. partycypuje w utrzymaniu dziecka. Sąd zdecydował zatem, że zasadnym będzie orzeczenie obowiązku naprawienia szkód w części. Jednocześnie podkreślić należy, iż pokrzywdzeni w niezaspokojonym zakresie, dochodzić mogą swoich roszczeń na drodze postępowania cywilnego.

W punkcie dziewiątym uzasadnianego wyroku, Sąd na mocy na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 i art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach sądowych w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, nr 49 poz. 223) zasądził na rzecz Skarbu Państwa: od oskarżonego P. J. koszty sądowe w przypadającej na niego części w kwocie 3778, 99 złotych (trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt osiem złotych i 99/100), w tym kwotę 120, 00 złotych (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty oraz od oskarżonego P. K. koszty sądowe w przypadającej na niego części w kwocie 2063, 50 (dwa tysiące sześćdziesiąt trzy złote i 50/100), w tym kwotę 200, 00 złotych (dwieście złotych) tytułem opłaty. Sąd zważył, iż wskazane przepisy stanowią, że w orzeczeniu kończącym postępowanie sąd zawsze określa, kto je ponosi. Zgodnie z wolą ustawodawcy od skazanych w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Ponadto, Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania zgodnie z którą, każdy kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zwolnienia oskarżonych P. J. i P. K. z przedmiotowego obowiązku w

związku z ich skazaniem. Oskarżeni są młodymi, zdrowymi mężczyznami, którzy choć jedynie dorywczo, to jednak pracują i niewątpliwie dysponują możliwościami zarobkowymi, które pozwolą im na uiszczenie należnych kosztów postępowania. Oceny tej nie zmienia w przypadku P. J. fakt, iż posiada on na utrzymaniu dziecko, albowiem z elementarnych zasad doświadczenia życiowego wynika, iż oskarżony z całą pewnością nie jest jedyną osobą partycypującą w jego utrzymaniu. Wskazane natomiast powyżej okoliczności przesądzają o tym, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż uiszczenie kosztów sądowych, byłoby dla P. J. czy też P. K. zbyt uciążliwe ze względu na ich sytuację majątkową.